

2. Úton az aranykalitkába

Milyen utat jártak be, míg vezetővé váltak interjúalanyaink: milyen személyes, családi, iskolai és környezeti tényezők befolyásolták karrierjüket. Mennyire volt tudatos karrierépítésük, mennyire akarták, miért választották a felsővezetői pályát. A megkérdezett ötven ember válaszaik meglehetősen nagy szórást mutatnak. Alig egyharmaduk jelentette ki, hogy tudatosan választotta a vezetői szerepet, és valószínűleg ők más történeti pillanatban (más társadalmi/gazdasági lehetőségek közepette is) hasonló pozíciót töltenének be. A többségükönél viszont inkább a „sodródás” a kulcsszó. Ezzel arra utalunk, hogy elsősorban a makroszintű folyamatok és az adott szervezetben belüli lehetőségek határozták meg útjukat.

Vezetéstudományi kutatások és a mindennapi tapasztalatok is azt mutatják, hogy már óvodás korban megfigyelhető, mely gyerekek kerülnek domináns pozícióba és befolyásolják csoporttársaik tevékenységét. A felvételi interjúkon is inkább a különböző közösségekben, szervezetekben betöltött szerepekre, vezetői tapasztalatokra kíváncsiak szemben a tanulmányi eredményekkel. Nem 25-30 éves korában éri megvilágosodás az embert, hogy képes és akarja is domináns módon befolyásolni társai, a közösség mindennapjait.

E megállapításokhoz, és a gyorsan befutott nagy ívű karrierekhez képest meglepően kevesen utaltak hasonló élményekre és vágyakra, csak néhány – kizárólag férfi – interjúalanyunk.

„Amikor másodéves voltam a gimnáziumban, mondtam egy osztálytársnőmnek, hogy harmincéves koromra gyárigazgató leszek. Ezt végül 26 évesen teljesítettem, de ez inkább csak véletlen. Én azok közé tartozom, aki mindig ez akart lenni. Most is úgy gondolom, hogy a világ akkor a legjobb meg mindenkinek az a